

SZÖVEG –
KÖLNEI LÍVIA

SOROZAT –
OLVASÓSAROK

REGÉNYES UTAZÁSOK TÉRBEN ÉS IDŐBEN

Életünk útjának jó irányát megtalálni nem könnyű. És mi számít „jó iránynak”? Minden bizonnyal az, amelyik a testi-lelki kiteljesedésünkhöz vezet. Ez nem jelent mindig boldogságot, de otthonra találást igen. A három nyári olvasmány útkeresésről és otthonra találásról szól. Romantikusan, múltat idézve, mesékbe és jövőbe vetett bizalommal.

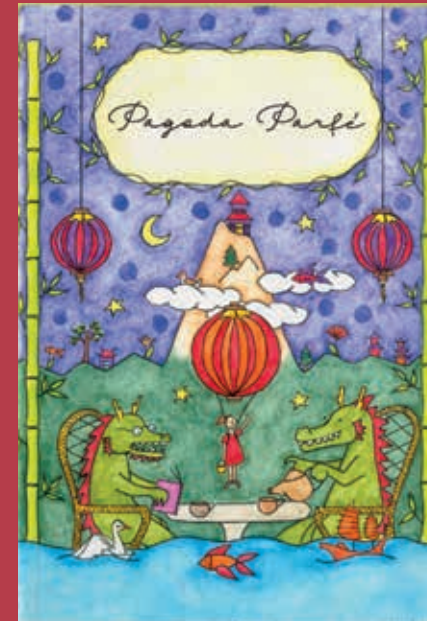
◆ SZLOVÁKUL SZERETNI

Durica Katarina regényének főszereplője, Petra egy kereskedő megbízásából utazik Kelet-Afrikába, hogy törzsi maszkokat vásároljon. Az 1980-as évek nyomasztó, szlovákiai magyar kisebbségi világában nőtt fel, és gyerekkora óta vonzódott Afrikához. Talán magának se vallja be, hogy saját helyét, élete kiteljesedését keresve utazik álmai színterére, a Kilimandzsáróhoz.

A színes bőrű Sali a ruandai tuszi kisebbségből származik, gyerekfejjel élte át a szörnyű tragédiát: családjá lemészárlását. Nagybátyja mentette ki a pokolból, aki akkor már belga állampolgár volt, így Sali Belgiumban nevelkedett, és az Egyesült Államokban járt egyetemre. A gyerekkori rémképeket azonban nem tudja feledni. Egy segélyszervezet munkatársaként utazik Tanzániába.

Petra és Sali életútja keresztezi egymást. Vajon lehet-e két ennyire eltérő kultúrkörből érkező ember között tartós szerelem? Mielőtt azt hinnénk, hogy csak egy kalandos-romantikus szerelmi történet ez a regény, visszacsöppenünk az időben a késő szocialista szlovákiai múltba, Petra előéletébe, amelyet Pozsony, Budapest és Bécs vonzása határozott meg. A közép-európai közelmúltunkból jól ismert emberek és sorsok elevenednek meg előttünk, értékes kordokumentummá avatva a regényt. A végére pedig megtudjuk, hogy a határokon átívelő szerelem nemzedékről nemzedékre is öröklődhet, határokat pedig nemcsak országok és kultúrák képezhetnek, hanem múltunkból és belső útkeresésünkben is keletkezhetnek.

(Durica Katarina: Szlovákul szeretni. Libri, 2016.)

PAGODA PARFÉ

Néha irigykedem a mai gyerekekre. Sokkal színesebb, szebb mesekönyveket olvashatnak, mint mi a gyerekkorunkban, amikor még az is nagy dolognak számított, ha két színű (fekete és kék) vonalas rajzok díszítették az olvasókönyveket. Igaz, ma rengeteg a harsogó, színes giccs, amelyek divatként terjednek, és nehéz lebeszélni a gyerekeinket, hogy ne a csillogó figurákkal díszített tolltartót, hátizsákot akarják hordani... A mesekönyvek kínálatában kiemelkedően szép Szappanos Csenge mesekönyve, a Pagoda Parfé. Ha ilyen könyvekből olvasunk fel esténként, és ezeket a csodaszép, kedves rajzokat nézegethetik, garantáltan jó ízlésű felnőtté cseperednek a gyerekeink, unokáink. Ráadásul a Balaton mellől indul, s talán ezen a nyáron épp a Balaton-parton forgathatja a könyvet kis olvasója. A főszereplő kislány a nyaralós hétköznapokból egy olyan – Távolság-Keletet idéző – mesevilágba csöppen, ahol a valóság elemei magától értetődő természetességgel férnek össze a csodás szereplőkkel: habléánnyal, barátságos sárkányokkal. S mire Lilike visszakerül Balatonvilágosra, nagymamája nyaralójába, kedves, emlékezetes kalandokkal gazdagodik.

A mesekönyvet kettőtől hét éves korig ajánljuk.

(Szappanos Csenge: Pagoda Parfé. Szappanos Csenge rajzaival. Szerkesztő: Berecz András. Genticus Kft., 2016.)

ÚRILÁNYOK ERDÉLYBEN

Ugron Zsolna 2010-ben robbant be az irodalmi köztudatba, amikor első regénye, az Úrilányok Erdélyben a könyveladási listák élére került. Azóta négy könyve jelent meg, szép közönségsikerral. Első könyve hamarosan új kiadásban jelenik meg, így azok is végigkísérhetik a budapesti Anna útját a boldogsághoz, saját belső harmóniájának és gyökereinek megtalálásához, akiket a korábbi kiadások elkerültek. A regény szereplői az egykori erdélyi arisztokrácia leszármazottjainak jellegzetes típusai, a „fénykor” utolsó tanúiként élő öregektől a már kozmopolitává lett fiatalokig. Az egykori birtokaikon élő családok régen igyekeztek tartani a távolságot a bécsi császári-királyi udvartól, sokszoros rokoni szálak fűzték őket egymáshoz, és szigorúan őrizték hagyományaikat – ez a magyarázata annak, hogy nyugati országokba szakadt leszármazottaik között is viszonylag erős ma az összetartás. Erdély számukra Atlantisz, az elveszett világ, a tündérvilág – így érthető, hogy Anna, egyre közelebb jutva ősei hagyományaihoz, egyre jobban otthonra talál kívül is és a lelkeben is. A regény kerettörténetébe ékelve Ugron Zsolna szinte hús-vér közelségbe hozza az erdélyi családi múlt anekdotikus figuráit, akik ugyanolyan „élővé” válnak, mint Anna és kortársai. Az Úrilányok Erdélyben nemcsak a fényes, szerethető múlt, hanem a jelen „honfoglaló” alakjainak is emléket állít: azoknak a fiataloknak, akik ma – üzleti és érzelmi szempontoktól egyaránt vezérelve – új életet kezdenek Erdélyben, és megpróbálják újra lakhatóvá tenni egykor kényszerből elhagyott otthonukat. ◆

